

מתחיל להסריח ולהרקיב.

איתחזי לי בחלמא, הוא נגלה אלי בחלום, (35) ואמר לי: לא מידי הוא! אל תדאגי משום שהדבר בא לי כעונש על כך שיומא חד, שמעי בזילותא דצורבא מרבנן, ולא מחאי כרבעי לי. פעם אחת שמעתי שפגעו בכבודו של תלמיד חכם ולא מחיתי כראוי [ולכן נענשתי באזני]. (36)

וכל אותה עת שגופו של רבי אלעזר ברבי שמעון היה מונח בעליית הגג, לא ידעו אנשים כלל שהוא מת.

כי הוּוּ אַתּוּ בִּי תְרִי לְדִינָא, כשהיו באים שני בעלי דין לביתו של רבי אלעזר ברבי שמעון כדי להתדיין בפניו, הוּוּ קִימוּ אַבְבָּא, היו עומדים בפתח. אַמַר מַר מִילְתִּיהָ, ומר מילתיה. וכל אחד השמיע את טענותיו.

נְפִיק קְלָא מְעִילִיתִיהָ, והיה יוצא קול מעליית הגג, ואמר: אִישׁ פְּלוּנִי אַתָּה חַיִּיב!

אִוְנִיךָ בְּעִילִיתָאִי, השכיבי את גופתי בעליית הגג, ולא תידחלין מינאי, ואינך צריכה לפחד כלל. (34)

אמר רבי שמואל בר נחמני: אִישְׁתַּעִיָא לי אִימִיהָ דְרַבִּי יוֹנְתָן, סיפרה לי אמו של רבי יונתן, דְּאִישְׁתַּעִיָא לה דְּבִיתָהּ דְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרַבִּי שְׁמַעוֹן, שסיפרה לה אשתו של רבי אלעזר ברבי שמעון: לֹא פָחוּת מִתַּמְנֵי סְרִי וְלֹא טַפִּי מְעַשְׂרִין וְתֵרִין שְׁנִין לְפָחוּת שְׁמוֹנָה עֶשְׂרֵה, ואולי אפילו עשרים ושנים שנה, אֲנִינִיתִיהָ בְּעִילִיתָא, הוא שכב בעליית הגג.

כִּי הוּוּ סְלִיקָנָא, כשהייתי עולה לשם, מְעִינָא לִיהָ בְּמִזְיָהָ, הייתי בודקת בשערותיו, כִּי הוּוּ מִשְׁתַּמְטָא בִּינִיתָא מִינִיהָ, כשהיתה נושרת ממנו שיערה, הוּוּ אֲתִי דְמָא הִיא יוֹצֵא מִשֵּׁם דָּם!

יּוֹמָא חַד, חֲזָאִי רִיחָשָׁא דְקָא נְפִיק מֵאוּרְנִיהָ, יום אחד ראתה תולעת יוצאת מאזנו.

חֲלַשׁ דַּעְתָּאִי, דאגתי שמא מעתה גופו

יתעסקו בו כראוי. מהרש"א.

35. מה שלא דיבר אתה בהקיץ כמו שאמר לבעלי הדין "איש פלוני אתה זכאי". משום שאי אפשר שידבר הנפטר עם בני אדם שהם בחיים בגלוי כל כך כדבר איש אל רעהו, שזה שינוי הטבע לגמרי. רק שם החיה הקול יוצא מהעליה של רבי אלעזר ברבי שמעון ולא דיבר ממש פנים אל פנים. בן יהוידע.

36. שמא היה זה אותו יום שהקל בו בכבודו של התלמיד חכם, או שהתלמיד חכם ההוא נפטר באותו יום ונתבכרה פנקסו. יעב"ץ.

34. אף על גב שקבורת המת היא מצוה מן התורה. מכל מקום לא חשש רבי אלעזר ברבי שמעון לכך משום שבגמרא [סנהדרין מו ב] נסתפקו בטעם הקבורה אם הוא משום "בזיונא" היינו שלא ירקב ויתבזה, או משום "כפרה" שעל ידי שמורידים ומשפילים אותו בתיתות מתכפרים לו עוונותיו. ורבי אלעזר ברבי שמעון לא היה צריך לזה שהרי כבר ראה שבשרו אינו בא לידי רימה ותולעה ולא יבא לידי בזיון וגם כפרה אינו צריך שהיסורין שבאו עליו מירקו עוונותיו.

ועוד יש לומר שמשום כבוד המת מותר להלינו. והוא התכוון לכבודו שחשש שרבנן לא